

Arrest

nr. 53 917 van 27 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Russische origine, afkomstig uit de stad Karabalta, Jailsky district, Kirgizië. Vanaf uw geboorte in 1979 tot in 2006 woonde u in Kirgizië. Volgens uw verklaringen werkte uw man als privé-chauffeur voor (N.N.), een lid van het parlement van Kirgizië, van 2005 tot en met 2006. Op 15 december 2006 kwam uw man thuis. Hij was ontslagen en geslagen, omwille van documenten die het parlamentslid had verloren en de welke hij terug wou van uw man. Uw man had geen idee, waar deze documenten zich zouden bevinden. Uw man werd ook geregeld bedreigd door het parlamentslid. Op 16 december 2006 werd uw zoon na schooltijd ontvoerd. Uw man werd op zijn telefoon opgebeld. In het gesprek eisten de ontvoerders de teruggave van de documenten aan uw man, in ruil voor de vrijlating van uw zoon. Uw man beloofde dat hij de documenten voor hen zou zoeken. De volgende dag stopte er een auto voor uw huis, waaruit uw zoon uitstapte. Op dat

moment besloot u om met uw gezin weg te vluchten uit Kirgizië. U contacteerde de buurman die u en uw gezin met zijn tractor naar het treinstation in Bisjkek bracht. Daar nam u de trein naar Moskou. In Samara stapte u af, waar u een halve dag moest wachten op de trein naar Krasnodar. Op 20 december 2006 kwam u aan in Krasnodar. De dag na uw aankomst lag uw zoon in coma. Hij heeft gedurende 3 dagen in coma gelegen. Tot en met 22 juni 2009 kende u geen verdere problemen. Uw man vond werk als dakwerker en u werkte als hoofdverpleegster in een kleuterschool. U verklaarde dat u op 22 juni 2009 de kinderen afhaalde van school. Bij uw thuiskomst ontdekte u dat het slot van uw deur gekraakt was. Uw buurvrouw zei tegen u dat mensen van Aziatische origine naar u hadden gevraagd. U belde uw man op, maar kreeg geen verbinding. Als reactie hierop besloot u met uw kinderen te vluchten naar Kaliningrad, waar uw tante woont. U nam een aantal zaken uit het huis mee en vertrok met de autobus naar Krasnodar, waar u die avond nog een bus nam naar Kaliningrad. Op 23 juni 2009 bereikte u Moskou, waar u moest overstappen op een tweede bus die u naar Kaliningrad bracht. Op 25 juni 2009 kwam u bij uw tante aan in Kaliningrad, waar u 3 dagen verbleef. U vertelde uw problemen aan uw tante die u aanraadde om naar België te vluchten. Op 28 juni 2009 vertrok u met uw kinderen in een minibus naar België, waar u op 30 juni 2009 aankwam. U had 5000 dollar betaald om met uw gezin van Kaliningrad naar België te rijden. Op 30 juni 2009 vroeg u de vluchtelingenstatus aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw rijbewijs, uw geboortakte en de geboortektes van uw kinderen neer, alsook een medisch attest betreffende het verblijf van uw zoon in het ziekenhuis van 07/04/2009 tot en met 15/04/2009.

B. Motivering

Voorafgaand dient erop te worden gewezen dat, gezien uw verklaring dat u het Russische staatsburgerschap bezit (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.2; DVZ, vraag 6) uw asielaanvraag moet worden afgewogen ten aanzien van de Russische Federatie. De problemen die u in Kirgizië heeft geleden, kunnen slechts voor zover ze voor uw vrees ten aanzien van de Russische Federatie een rol spelen, in aanmerking worden genomen. U verklaarde de Russische Federatie te zijn ontvlucht omdat u vreesde dat uw vervolgers uit Kirgizië u in Rusland hadden gevonden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw reis van Rusland naar België. Zo bleek u enkele essentiële informatie over deze reis niet te kunnen geven. U bent met de bus van Krasnodar naar de Russische enclave Kaliningrad gereisd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 01/02/2010, p.6-7). U kon echter niet vertellen langs welke landen u naar Kaliningrad bent gereisd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p. 8). Vanuit Kaliningrad reisde u met een minibus met een tiental inzittenden naar België. U werd op een autoweg onderweg bij een grote grenscontrolepost tegengehouden voor een grenscontrole. U kon echter niet zeggen met welk land u de grens daar bent overgegaan (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.9-10). U stelde dat u met uw rijbewijs, uw geboortakte en de geboortektes van dochters heeft gereisd tussen Kaliningrad en België. U verklaarde geen vervalste documenten te hebben gebruikt. U heeft er geen idee van hoe uw chauffeur u voorbij deze grenscontrole heeft gekregen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.11-12). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt nochtans dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u dermate weinig informatie heeft over de feitelijke grenspassage en de eventuele documenten die de smokkelaar hierbij zou hebben aangewend. De vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw binnenkomst in de Europese Unie is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben kunnen gebruikt, verborgen houdt.

Verder, wat betreft de verklaarde asielp Problemen in Rusland, kan er op gewezen worden dat u onvoldoende geïnformeerd bent over de door u aangehaalde problemen. Zo heeft u weinig informatie aangaande het lot van uw man, wat onaannemelijk is. Op de 4de dag na uw aankomst hier in België heeft u, op aanvraag van uw sociale assistente, naar uw tante gebeld die u wist te vertellen dat zij in contact stond met uw man. Uw man had zich bij uw tante geïnformeerd of u eventueel bij haar was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p. 25). U werd verder nog door uw man op 5 januari 2010 gecontacteerd met de vraag hoe het met u en de kinderen ging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.24-25). Ondanks deze contacten had u vrijwel geen informatie over de huidige situatie van uw man of over jullie problemen. Uw man zou u enkel verklaard hebben dat hij werd bedreigd en dat u niet mocht terugkeren. Zo kon u niet zeggen of uw man klacht had ingediend bij de politie naar aanleiding van de gebeurtenissen in Krasnodar (zie

gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.25). U wist verder niet hoe uw man tot bij uw tante in Kaliningrad was geraakt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.24). Uw verklaring als zou u geen concrete informatie aangaande uw problemen kunnen verkrijgen van uw man omdat u telkens maar 10 minuten telefonisch contact met uw man heeft gehad, sinds u hier in België bent, is onaannemelijk te noemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.25). U had er nochtans alle belang bij verdere informatie van uw man te bekomen. U heeft immers slechts een vermoeden - gebaseerd op de verklaring van uw buurvrouw in Krasnodar dat Aziatisch uitzienende mensen naar u hadden gevraagd - dat de personen die u in Rusland viseren, mensen uit het entourage van de Kirgizische volksvertegenwoordiger zijn waarvoor uw man tot 2006 gewerkt heeft, maar concrete informatie kon u hierover niet geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 26-27). Gezien u dermate weinig informatie heeft over uw problemen in de Russische Federatie, gezien u hoegenaamd niet aannemelijk maakt waarom u zich niet verder heeft geïnformeerd aangaande de verklaarde problemen, kan niet worden gesteld dat u de door u verklaarde vrees aannemelijk maakt.

Tenslotte voor zover de verklaarde problemen aannemelijk zouden zijn, quod non, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen. Bij aankomst in Krasnodar, na de vlucht uit Kirgizië, heeft u geen verklaringen afgelegd bij de politie (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd.01/02/2010, p.17), dit ondanks het feit dat de gezondheid van uw kort voordien uit gijzeling vrijgelaten zoon dermate zwak was dat hij diende te worden gehospitaliseerd bij aankomst vanuit Kirgizië in Krasnodar. Ook toen er op 22 juni 2009 bij u thuis in Krasnodar was ingebroken en u vreesde dat de problemen die u in Kirgizië heeft gehad, u hadden achtervolgd, heeft u de Russische politie echter niet gecontacteerd, alsook ooit een aangifte gedaan van de problemen die u in Kirgizië heeft gekend. (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd.01/02/2010, p.21-22). U slaagde er ook niet in aannemelijk te maken waarom u geen enkele poging heeft gedaan om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen. Alvast zij erop gewezen dat u en uw man tussen 2006 en 2009 geen problemen hebben gehad met de Russische autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd.01/02/2010, p.18). Verder zij erop gewezen dat u op het moment van de inbraak in uw huis over de Russische nationaliteit beschikte en er dus geen enkele hinderpaal was om als Russisch staatsburger aangifte te doen van de inbraak in uw woning alsook de problemen die u heeft gekend in Kirgizië. Uw poging tot verklaring dat u geen verklaringen bij de politie heeft afgelegd, omdat het niet in u opgekomen was om dit te doen, is gezien de ernst van de gevreesde problemen en het feit dat u uw man riskeerde te verliezen, onaannemelijk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd.01/02/2010, p.21). Zelfs in de veronderstelling dat u dermate bevreesd was dat u de regio onmiddellijk wilde ontvluchten dient erop te worden gewezen dat u wel nog voldoende tijd had om de politie op de hoogte stellen van uw problemen, aangezien u nog een anderhalf uur heeft moeten wachten in Krasnodar op de bus naar Moskou (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 01/02/2010, p.23). Bij aankomst in Kaliningrad, waar u zich op een veilige afstand van Krasnodar bevond, legde u ook geen verklaringen af bij de politie, aangaande de inbraak in uw huis in Krasnodar (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd.01/02/2010, p.23-24). Gezien u zelf geen poging heeft gedaan om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen, en gezien u geen aannemelijke verklaring kan bieden voor dit nalaten, kan niet worden gesteld dat u aannemelijk maakt dat u niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zou kunnen rekenen.

Uitgaande van uw verklaringen dient er te worden besloten dat er, wat uw persoon betreft, niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten (uw rijbewijs, uw geboorteakte, de geboorteaktes van uw kinderen, een medisch attest betreffende het verblijf van uw zoon in het ziekenhuis van 07/04/2009 tot en met 15/04/2009) vermogen niet hetgeen hierboven werd uiteengezet, te weerleggen. Het rijbewijs en de geboorteaktes bevatten enkel persoonlijke identiteitsgegevens van uw kinderen en u, zonder verdere verwijzing naar de verklaarde asielmotieven. Het medisch attest van uw zoon bevat geen informatie aangaande de oorzaak van gediagnosticeerde aandoeningen noch enige verwijzing naar de verklaarde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster meent dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt. Volgens verzoekster weigerde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster geeft aan dat haar verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vreest om bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.2. Ter adstructie van haar enig middel betoogt verzoekster als volgt:

“Ten onrechte weigerde het CGVS om de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster toe te kennen.

De verklaringen van verzoekster bevatten voldoende en ernstige aanwijzingen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 48/1 van de wet van 15/12/1980 voorziet dat de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens het risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

Verzoeksters asielrelaas beantwoordt aan artikel 48/4 § 2, b) van de wet van 15/12/1980.

Verzoekster vreest om bij een eventuele terugkeer naar haar land het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De door verzoekster verstrekte gegevens zijn voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoekster niet kan worden afgeleid dat zij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de wet op de subsidiaire bescherming.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoekster wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de wet m.b.t. de subsidiaire beschermingsstatus.

De asielaanvraag van verzoekster is gebaseerd op het feit dat zij zowel in Kirgizië als in Rusland opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en dat de autoriteiten.

Verzoekster heeft in eerste instantie Kirgizië en vervolgens Rusland verlaten omdat een normaal en veilig leven voor haar en haar kinderen aldaar onmogelijk was.

In beide landen riskeert verzoekster het slachtoffer te worden van een afrekening.

De toestand werd voor haar onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor haar dan het land te verlaten.

De gronden waarop het CGVS zich heeft gebaseerd om aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren zijn niet overtuigend.

Ten eerste stelt het CGVS in de bestreden beslissing ten onrechte dat er geen geloof zou kunnen worden gehecht aan verzoeksters vluchtroute.

Verzoekster verklaarde m.n. dat zij met de bus van Krasnodar naar Kaliningrad was gereisd en vervolgens vanuit Kaliningrad met een minibus naar Europa.

De documenten die verzoekster bij zich had waren haar rijbewijs en de geboorteaktes van haarzelf en de kinderen.

Het CGVS stelt dat er “volgens informatie waarover zij beschikt bij binnenkomst van Europa steeds strenge controles zouden plaatsvinden.

Deze uitleg van het CGVS is niet afdoende.

Verzoeksters versie inzake haar eigen, persoonlijke vluchtroute en wijze waarop zij persoonlijk met de hulp van een smokkelaar haar land had verlaten is in ieder geval niet uitgesloten.

Het CGVS had geen ernstige reden om de aangehaalde vluchtroute en vluchtwijze zonder meer als totaal ongeloofwaardig te bestempelen.

Vermits er viel degelijk een reële kans bestond dat verzoeksters vluchtroute en vluchtwijze wel degelijk mogelijk waren en niet helemaal uitgesloten waren, had het CGVS verzoekster minstens het voordeel van de twijfel moeten en kunnen verlenen.

Ten tweede stelt het CGVS de oprechtheid van verzoeksters verklaringen ten onrechte in vraag.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoeksters verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken (zo o.a. zou verzoekster onvoldoende geïnformeerd zijn aangaande het lot van haar echtgenoot en zou zij zelf onvoldoende geïnformeerd hebben over haar eigen problemen); kunnen niet worden weerhouden.

Deze door het CGVS geciteerde zgn. lacunes kunnen onmogelijk worden aanzien als dermate belangrijke onduidelijkheden in haar verklaringen en zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag.

De zgn. onduidelijkheden kunnen onmogelijk de kern van haar asielaanvraag op zich aantasten.

Bovendien gaf verzoekster een redelijke verklaring voor de zgn. onduidelijkheden.

Ten derde worden de persoonlijke problemen van verzoekster in de beslissing van het CGVS ten onrechte geringschat en besluit het CGVS foutief dat verzoekster beroep zou moeten kunnen doen op de autoriteiten in Rusland.

Volgens verzoekster is de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende.

Verzoekster vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk nooit een daadwerkelijke bescherming van haar en haar kinderen kunnen garanderen.

De autoriteiten in Rusland of Kirgizië hebben weinig of geen vat op mensen of groeperingen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen ; zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de lokale autoriteiten niet meer dan dode letter is.

Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoekster.

De verklaringen die verzoekster aflegde tijdens haar gehoor dd. 1 februari 2010, spreken voor zich en bewijzen dat verzoekster zowel in Kirgizië alsook in Rusland steeds in onveiligheid zal blijven leven.

Voor verzoekster is het onmogelijk om op normale manier in één van beide landen te leven.

Verzoekster heeft geen boodschap aan een abstracte benadering door het CGVS van haar moeilijkheden.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin zij zich bevindt, is een verder verblijf in Kirgizië en/of Rusland voor verzoekster onhoudbaar en uitzichtloos.

Voor verzoekster is het onmogelijk om in een van beide landen een menswaardig bestaan te kunnen leven.

Uit feit asielrelaas van verzoekster blijkt alleszins niet dat verzoekster in geen van beide landen zou kunnen rekenen op welke autoriteit dan ook die daadwerkelijk in staat is om haar en haar kinderen de nodige bescherming te garanderen, en dit terwijl haar preciaire leefsituatie vraagt om noodzakelijke maatregelen.

Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de concrete situatie van verzoekster.

Verzoekster gaf voldoende elementen aan het CGVS waaruit blijkt dat zij niet meer kan terugkeren naar Rusland noch Kirgizië gezien zij daar geen daadwerkelijke toegang heeft tot de daadwerkelijke bescherming.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om te weigeren de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te verlenen.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoekster ondervindt in Kirgizië hetzij Rusland.

Uit verzoeksters relaas is gebleken dat zij wel degelijk voldoende, concrete en verifieerbare informatie heeft gegeven waaruit blijkt dat zij riskeert moeilijkheden te zullen hebben hij een eventuele terugkeer naar één van beide landen.

Het is duidelijk dat zij daar geen normaal en menswaardig leven zal kunnen leiden.

Het CGVS heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens van haar dossier en met de opmerkingen en argumenten van verzoekster.

Omdat verzoekster in geen van beide landen -hic et nunc- een veilig bestaan kan leiden, en haar preciaire leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen , volstaat het voor het CGVS niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te benaderen.

Het CGVS had de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoekster door haar minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen.

- schending van het redelijkheidsbeginsel :

Verzoekster is van oordeel dat het CGVS het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Gelet op de door haar uitgewerkte argumenten tijdens haar gehoor op het CGVS dd. 1 februari 2010. kon het CGVS niet in redelijkheid komen tot de door haar genomen beslissing.

De in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens zijn onverenigbaar met het door het CGVS genomen besluit.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te worden vernietigd."

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97 739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110 660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.4. De Raad ontwaart uit lezing van het middel dat verzoekster zich enkel verzet tegen de bestreden beslissing in zoverre haar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoekster verzet zich niet tegen de bestreden beslissing in zoverre deze haar de toekenning van de vluchtelingenstatus weigert.

2.5. Verzoekster meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar ten onrechte de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. Verzoekster geeft aan dat haar verklaringen voldoende en ernstige aanwijzingen bevatten dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en vreest om bij een eventuele terugkeer naar haar land het slachtoffer te zullen worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster poneert dat haar verklaringen wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging *"in de zin van de wet m.b.t. de subsidiaire beschermings-status"* bevatten. Verzoekster steunt haar asielaanvraag op het feit dat zij zowel in Kirgizië als in Rusland opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en dat de autoriteiten haar hiertegen niet voldoende bescherming zullen geven. Verzoekster meent in beide landen het risico te lopen slachtoffer te worden van een afrekening en stelt dat er geen andere uitweg was dan het land te verlaten.

De Raad merkt op dat verzoekster de elementen die aan de basis liggen van haar vrees aannemelijk moet maken teneinde zich hierop te kunnen steunen om in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te krijgen. Immers, opdat verzoekster in aanmerking kan komen voor subsidiaire bescherming, dient zij aannemelijk te maken dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen bij terugkeer naar haar land van herkomst en dat zij zich niet onder de bescherming van, in casu, de Russische autoriteiten kan plaatsen. Zoals uit de bespreking die volgt zal blijken, is het relaas van verzoekster ongeloofwaardig en heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht geoordeeld dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoekster in haar betoog een summiere samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekster, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.6. Blijkens de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal voorafgaand vast dat *"gezien uw verklaring dat u het Russische staatsburgerschap bezit (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.2; DVZ, vraag 6) uw asielaanvraag moet worden afgewogen ten aanzien van de Russische Federatie. De problemen die u in Kirgizië heeft geleden, kunnen slechts voor zover ze voor uw vrees ten aanzien van de Russische Federatie een rol spelen, in aanmerking worden genomen"*. De commissaris-generaal oordeelde in de bestreden beslissing dat aan het relaas van verzoekster geen geloof kan worden gehecht op basis van volgende daadkrachtige motieven: onaannemelijkheid van de beweerde reisweg, wat er mogelijk op wijst dat verzoekster reisdocumenten verborgen houdt, verzoekster is onvoldoende geïnformeerd over de door haar aangehaalde problemen en heeft onvoldoende pogingen ondernomen om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen.

2.7. Na grondig onderzoek van alle stukken in het administratief dossier komt de Raad tot de vaststelling dat al deze motieven hun steun vinden in de stukken daarin vervat. Verzoekster komt in haar verweer niet verder dan te stellen dat uit haar verklaringen *“wel degelijk”* voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging voortvloeien, doch laat na de verschillende bevindingen van de bestreden beslissing met concrete elementen te weerleggen. Zo is verzoeksters kritiek op de onaannemelijkheid van haar beweerde illegale inreis in de Europese Unie niet ernstig. Verzoekster laat na de informatie van de commissaris-generaal met andersluidende informatie te betwisten en suggereert een omkering van de bewijslast door te stellen dat haar vluchtroute *“in ieder geval niet uitgesloten”* is. Verzoekster maakt niet aannemelijk de Europese Unie illegaal te zijn binnengereisd, waardoor kan worden aangenomen dat zij ondanks de medewerkingsplicht die op haar rust haar reisdocumenten voor de asielinstanties achterhoudt. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling nochtans correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (artikel 4 lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40 037; RvS 5 juni 2001, nr. 96 146).

2.8. Over het motief dat verzoekster onvoldoende geïnformeerd is over de door haar aangehaalde problemen stelt verzoekster dat de commissaris-generaal ten onrechte de oprechtheid van haar verklaringen in vraag heeft gesteld. De Raad merkt op dat verzoekster de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij niet voldoende geïnformeerd is, niet betwist. Door louter te poneren dat de redenen die het Commissariaat-generaal meent te kunnen aanhalen om haar verklaringen in twijfel te trekken niet kunnen worden weerhouden, dat de door het Commissariaat-generaal geciteerde zogenaamde lacunes *“onmogelijk”* kunnen worden aanzien als dermate belangrijke onduidelijkheden in haar verklaringen en dat deze lacunes geenszins afbreuk doen aan haar asielaanvraag en dat de onduidelijkheden *“onmogelijk”* de kern van haar asielaanvraag op zich kunnen aantasten, weerlegt verzoekster de pertinente motivering van de bestreden beslissing, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier niet, waar deze stelt *“Verder, wat betreft de verklaarde asielproblemen in Rusland, kan er op gewezen worden dat u onvoldoende geïnformeerd bent over de door u aangehaalde problemen. Zo heeft u weinig informatie aangaande het lot van uw man, wat onaannemelijk is. Op de 4de dag na uw aankomst hier in België heeft u, op aanvraag van uw sociale assistente, naar uw tante gebeld die u wist te vertellen dat zij in contact stond met uw man. Uw man had zich bij uw tante geïnformeerd of u eventueel bij haar was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p. 25). U werd verder nog door uw man op 5 januari 2010 gecontacteerd met de vraag hoe het met u en de kinderen ging (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.24-25). Ondanks deze contacten had u vrijwel geen informatie over de huidige situatie van uw man of over jullie problemen. Uw man zou u enkel verklaard hebben dat hij werd bedreigd en dat u niet mocht terugkeren. Zo kon u niet zeggen of uw man klacht had ingediend bij de politie naar aanleiding van de gebeurtenissen in Krasnodar (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.25). U wist verder niet hoe uw man tot bij uw tante in Kaliningrad was geraakt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.24). Uw verklaring als zou u geen concrete informatie aangaande uw problemen kunnen verkrijgen van uw man omdat u telkens maar 10 minuten telefonisch contact met uw man heeft gehad, sinds u hier in België bent, is onaannemelijk te noemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 01/02/2010, p.25). U had er nochtans alle belang bij verdere informatie van uw man te bekomen. U heeft immers slechts een vermoeden - gebaseerd op de verklaring van uw buurvrouw in Krasnodar dat Aziatisch uitzienende mensen naar u hadden gevraagd - dat de personen die u in Rusland viseren, mensen uit het entourage van de Kirgizische volksvertegenwoordiger zijn waarvoor uw man tot 2006 gewerkt heeft, maar concrete informatie kon u hierover niet geven (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 26-27). Gezien u dermate weinig informatie heeft over uw problemen in de Russische Federatie, gezien u hoegenaamd niet aannemelijk maakt waarom u zich niet verder heeft geïnformeerd aangaande de verklaarde problemen, kan niet worden gesteld dat u de door u verklaarde vrees aannemelijk maakt.”* In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat zij een redelijke verklaring gaf aangaande de onduidelijkheid maar laat zij na deze redelijke verklaring uiteen te zetten. Het komt niet aan de Raad toe uit verzoeksters betoog en het administratief dossier te distilleren wat de redelijke verklaring van verzoekster aangaande de vastgestelde onduidelijkheden is. Bovendien wijst de Raad er op dat de vastgestelde onduidelijkheden en gebrek aan informatie geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoeksters asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij deze, ook wanneer zij sterk geëmotioneerd is en na verloop van tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn.

2.9. Verzoeksters argumentatie dat zij niet op voldoende bescherming van de Russische autoriteiten kan rekenen, dat de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch is en dat er in de praktijk geen daadwerkelijke bescherming is, wordt niet in het minst met objectieve gegevens onderbouwd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster nooit klacht heeft neergelegd bij de politie. Verzoekster verklaarde dat haar zoon in 2006 in Kirgizië ontvoerd werd. Verzoekster zou dit hebben gemeld aan de wijkagent die antwoordde dat het indienen van een klacht pas na drie dagen mogelijk was (stuk 3, p. 15). De Raad merkt op dat uit het antwoord van de wijkagent blijkt dat de mogelijkheid tot het indienen van een klacht wel degelijk bestond. Verzoekster heeft evenwel nagelaten nadien klacht in te dienen inzake de gebeurtenissen omtrent haar zoon. Op de vraag *“Had u klacht ingediend bij de politie omwille van wat er met uw zoon is gebeurd?”*, antwoordde verzoekster: *“Wij zijn niet naar de politie geweest. Wij zijn naar de buurman geweest en wij namen dezelfde dag nog de trein”* (stuk 3, gehoorverslag verzoekster CGVS 01/02/2010, p. 16). Toen verzoekster gevraagd werd of zij bij de politie in Krasnodar een verklaring heeft afgelegd aangaande haar problemen in Kirgizië, verklaarde verzoekster dat zij niet naar de politie gegaan is. Verzoekster hoopte dat niemand haar gezin zou vinden en door de problemen met haar zoon heeft zij hier ook niet meer aan gedacht. Verzoekster vraagt zich af wie zich zou bezighouden met haar problemen, aangezien zij de Russische nationaliteit niet hadden (stuk 3, p. 17). Het komt de Raad weinig plausibel voor dat verzoekster er niet aan dacht klacht neer te leggen bij de politie gezien de ernst van de vermeende problemen. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster naliel een beroep te doen op de bescherming van de Russische autoriteiten nadat zij ontdekte dat in haar woning in Krasnodar was ingebroken. De Raad herneemt de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing, waar deze stelt: *“U slaagde er ook niet in aannemelijk te maken waarom u geen enkele poging heeft gedaan om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen. Alvast zij erop gewezen dat u en uw man tussen 2006 en 2009 geen problemen hebben gehad met de Russische autoriteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd.01/02/2010, p.18). Verder zij erop gewezen dat u op het moment van de inbraak in uw huis over de Russische nationaliteit beschikte en er dus geen enkele hinderpaal was om als Russisch staatsburger aangifte te doen van de inbraak in uw woning alsook de problemen die u heeft gekend in Kirgizië. Uw poging tot verklaring dat u geen verklaringen bij de politie heeft afgelegd, omdat het niet in u opgekomen was om dit te doen, is gezien de ernst van de gevreesde problemen en het feit dat u uw man riskeerde te verliezen, onaannemelijk (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd.01/02/2010, p.21). Zelfs in de veronderstelling dat u dermate bevreesd was dat u de regio onmiddellijk wilde ontvluchten dient erop te worden gewezen dat u wel nog voldoende tijd had om de politie op de hoogte stellen van uw problemen, aangezien u nog een anderhalf uur heeft moeten wachten in Krasnodar op de bus naar Moskou (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 01/02/2010, p.23). Bij aankomst in Kaliningrad, waar u zich op een veilige afstand van Krasnodar bevond, legde u ook geen verklaringen af bij de politie, aangaande de inbraak in uw huis in Krasnodar (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd.01/02/2010, p.23-24). Gezien u zelf geen poging heeft gedaan om de bescherming van de Russische autoriteiten in te roepen, en gezien u geen aannemelijke verklaring kan bieden voor dit nalaten, kan niet worden gesteld dat u aannemelijk maakt dat u niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zou kunnen rekenen.”* De Raad stelt derhalve vast dat verzoekster, die van Russische nationaliteit is en die blijkens het gehoorverslag niet de minste poging heeft ondernomen om klacht neer te leggen bij de Russische autoriteiten teneinde bescherming te verkrijgen, met haar blote bewering dat in de praktijk er geen daadwerkelijke bescherming is geenszins aantoonde dat de Russische autoriteiten haar geen bescherming kunnen of willen bieden.

2.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Dat de bestreden beslissing zou voortvloeien uit incorrecte feitenvinding of onzorgvuldig zou zijn voorbereid is niet correct. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord, zij tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen en zich heeft kunnen laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk die de Russische taal machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld, rekening houdende met de concrete situatie van verzoekster, en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169 222; RvS 28 november 2006, nr. 165 215). Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan bijgevolg niet worden weerhouden.

2.12. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). In casu staat de beslissing geenszins in

wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd, en de gevolgen van de beslissing staan evenmin in wanverhouding met het doel van de beslissing die de commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen.

2.13. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen manifeste beoordelingsfout aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.14 De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig december tweeduizend en tien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER